

Dünyanın sonu olmadığını söylüyorlar. Beynimin yarısı bunu söylüyor, yarısı da bu hafta içinde kıyametin kopacağını.

Kimsenin bilmediği sırlar biliyorum. Bu söz aynı zamanda *kimsenin bilemeyeceği* anlamına da geliyor. Çünkü kimse bilmiyorsa, sen bunları sırf kendi başına kimseye öğretemezsin.

Öğrenmek dediği eski binayı tadil etmek. O bina biz yokken kurulmuş, hammaddesi hazır: Öğrenmek tanzim etmek. Değiştirmek belki ama sıfırdan öğretmek değil.

Yazılacak çok yazı kaldı mı? Bundan sonra dünyada neler değiştirilebilir? Yazıyla bunu değiştirmek mümkün mü?

İnsan *boş vakitlerinde* bir şeyler yapıyorlar, ben de yazı yazıyorum. Bunun artık başka izahı kalmadı. Biri *neden yazmıyorsun?* dediğinde, onun için *çoluk çocuk* diyorum, *çünkü benim asıl işim onlar*

Yazıya duyduğum *derin saygı* onun benim asıl işim olmasını engelliyor. Bunu nasıl izah etmeli bilmem. Asıl işim yazı olduğunda, *müşteriyi* gözeterek yazmak gerekir, çünkü iş böyle bir şey, kaç kişi okumuş, kaç kişi paylaşmış, kaç layk almış? İşim bu olduğunda, hakkıyla yapmaya çalışırım, bakarım neler gidiyor, siyaset gidiyor mesela, komplo teorileri gidiyor, bunların talibi çok. Bunları yazıp, daha çok paylaşılmaya bakarım çünkü işim bu olur.

Ancak işimin bu olmasını istemiyorum. Çünkü okunmak bir kriter haline geldiğinde, yazdığım yazının keyfi kalmıyor. İnsanlar temelde kavgaya seyretmeyi, *laf geçireni* görmeyi sever, bundan uzak durmak istiyorum. İnsanlar derken, %100 herkes değil, ancak ekseriyet, *para kazandıracak ekseriyet* böyle. Memleketin *entelijansiyasının* bir sıfır fikirle *laf sokma* cenneti olmasının sebebi de bu. Yazar kendini arenadaki bir gladyatör gibi görüyor.

Bunu da artık eskisi gibi *suçlayıcı* manada söylemiyorum. Çünkü işim bu olsaydı, maaşımı bunun için yatırırsalardı ben de sanırım böyle olurum. Neticede para kazanmak zorundaysan, gazete satmak zorundaysa, eğlenceli bir takım yazılar yazmak zorundasın. Soracağın soru: *Okur benden ne istiyor?* olacak. Bir türküyü bara gidip, Chopin'in piyano konçertolarını çalamayacağın gibi, bir gazete okurunun ilgisini çekmeyecek yazılar yazamazsın. Gazete köşelerinde *sokratçılık* oynayamazsın, insanları uyandırmaya çalışamazsın çünkü bunun için para almıyorsun.

O sebeple yazıdan şikayet ettiğimde aslen *yazıdan para kazanılmasından* şikayet ettiğimi farkettim. Yazının asıl iş olmasından. Bizim durumumuz hokkabazların tüm dünya hakkında fikir üretmesine benziyor, onları dinledikçe birbirlerine daha çok saldırıyorlar ve maksatları ilgi çekmek olduğu için dünyayı olduğundan daha şerir, daha karanlık göstermeyi tercih ediyorlar. Dünya çok aydınlık olmasa da, herhangi bir gazetede yazacağı kadar karanlık da değil. Ancak karartmak ve okura asap bozucu bir korku sunmak durumundayız ki, korkup bizi alsın. *İşler o kadar da kötü değil* değil, *dünya birkaç hafta içinde batacak* diyene itibar etsin.